

Bene Béla 1954 – 2011

*Béla korán bekövetkezett halála sokunk szívében
nagy úrt hagyott.
Hiányzik barátságos tekintete, szeretettől átítatott
sugárzó egyénisége...*

Kőbányán, 1954-ben született Tóth Béla néven. Édesapja 4 hónapos korában elhagyta. Édesanya újra férjhez ment. Nagykorúságát elérve névváltoztatást kért. Hároméves korától édesanya férje - Bene István – nevelte. Őt tartotta apjának, és ennek kifejezésére vette fel a Bene nevet.

Iskoláit Kőbányán végezte. 1971-től a X. kerületi Tanács adócsoportjánál dolgozott. 1973-ban elkezdte a Számviteli Főiskola pénzügy szakát, esti tagozaton. Itt ismerkedik meg későbbi feleségével, Farkas Évával. 1976-ban sorkatonai szolgálatra besorozzák. Pápán, mint távíráász tölti az első évét, majd Veszprémben, mint egészségügyi katona teljesít szolgálatot.

1979-ben megházasodik. Ekkor kerül kapcsolatba a Bokorral. Felesége péceli lakos, már több éve a bázisközösség tagja. Így ismerkedik meg Halász Bandi bácsival. Ő tartotta a jegyesoktatást, majd eskette őket. Később Bandi bácsi készítette fel az elsőáldozásra és a bérmeálkozásra. 1980-ban megszületett fia, Péter.

1982 nyarán Szekeres Ágival Nagymaroson gyermektábort vezetett. Következő évben feleségével és sógorának családjával vezet táborot. 1986-ban már egy állandó gyerekcsoporttal táboroznak, akikkel évközben is találkoznak. Ebből alakul a Röhi-közi, s ma több akkori gyerek az X-közi tagja.

1983-ban, mint tartalékos katonát, behívják katonai szolgálatra. Felesége kórházi tartózkodása miatt hazaengedik. 1985-ben ismételten behívják, ekkor megtagadja a katonai szolgálatot. A XIV. kerületi Hadkiegészítő Parancsnokságra viszik. Több beszélgetés, indokainak leírása után hazaengedik. Börtönnel fenyegetik, de folytatása az ügynek nem volt. Ekkor a XVIII. kerületi Tanács Adócsoportjánál dolgozik, és ennek tulajdonítja az ügy teljes elhallgatását. 1987 augusztusában visszaadja a katonakönyvét és egyben kéri a polgári szolgálat lehetőségét. Csak 1990 februárjában kap igenlő választ.

1978-tól a Bokor közösség tagja, közösségvezetője Kaszap István. 2009 márciusában kiderül betegsége, melyet panaszkodás nélkül, bizakodva viselt.

2011 márciusában hazatér Teremtőjéhez.

felesége, Éva megemlékezése

A volt gyerektáborok egyik résztvevőjének visszaemlékezése:

A Béla és Évi által szervezett nyári táborok, illetve évközben a Röhi-közi találkozók éveken keresztül a leginkább várt napok közé tartoztak számomra, amelyek mindig maradandó élményt és lelkiemben való gazdagodást is jelentettek. Mivel részben a Bokorban szocializálódtam, valahogy természetesnek tűnt, hogy felnőttek, jelesül Béla és Évi vezetésével egy-egy hetet táborban töltünk. Felnőttként azonban ennek jelentőségét jobban meg tudtam érteni. Dolgozó emberként még inkább tudom értékelni, a ránk szánt idő a hétvégékből és a nyári szabadságból milyen szép ajándék, lemondás, amely szeretetből fakad. Azt gondolom, ezzel igazi jézusi mintát követtek: önzetlenül, másoknak való adás céljából, szeretettől vezérelve lemondani, áldozatot hozni, még akkor is, ha ez nem mindig könnyű vagy hálás feladat. Persze hiszem, remélem, hogy aki szeretetből cselekszik, az anélkül is viszonzásra számíthat, hogy ezt elvárná, és ha „százannyit” nem is, de valamennyit vissza tudtunk adni nekik az évek során.

Az együtt töltött idő minőségi idő volt, gondosan megtervezve, alaposan előkészítve, szívet-lelket és nagy adag kreativitását beleadva, a komoly beszélgetésektől a szórakoztató, de egyúttal ismeretbővítő játékokon, a tartalmas, illetve vidám közös programokon át a kirándulásokig. Lehet, kívülről talán túl vidámnak (már a közösség nevéből fakadóan is), lazának tűnhetett, de a mély tartalmak, gondolatok ugyanúgy átadásra kerültek, sőt talán így hosszabb távon is megmaradtak.

A sok pozitívum közül szeretném kiemelni az izgalmas és agyserkentő vitákat, illetve magát a vitakultúrát. Béla szeretett és tudott vitatkozni, és erre bátorított is minket. Egyfelől fontosnak gondolom, hogy az emberek véleményt tudjanak kialakítani, azok alátámasztásához érveket megfogalmazni, azt kulturáltan előadni, álláspontjukat megvédeni, és ha kell, mások igazát belátni. Másfelől mindez segít megérteni – megélni, hogy noha sokfélék vagyunk, bizonyos kérdésekben eltérően vélekedünk, mennyire lehet tisztelni, becsülni és szeretni a másikat, illetve milyen szépen összekapcsolnak minket a közös alapértékek, amelyek igazán számítanak.

Hegyi Marci